

Тя дълго гледа лицето му, черната му гъста, коса, разпилъна по бледо чело, замъгленитѣ му очи, заблѣстѣли като горящи вжглени и леко се приведе надъ него:

— Погледни ме!

Той я погледна, като че бѣше я чулъ.

Но безъ да ѝ проговори пакъ зажумѣ.

Тя се сѣти да тури оцетени кърпи на челото му.

Оцетенитѣ кърпи подејствуваха ободрително: той отвори клепачи и продума:

— Елена! . . . Ти си била тукъ! . . . Колко дълбоко съмъ заспалъ!

— Добре ли ти е? — запита тя, презъ сълзи.

— Посвѣтна ми на очитѣ.

Тя стана, промѣни оцетнитѣ кърпи на челото и слѣпитѣ му очи.

Той се почувствува по-бодъръ и почна да се издига,

Тя му помогна; подпрѣ гърба му ѝ мека възглавница и хванала ржката му, седна до него.

— Би ли запушилъ една цигара? — Това тя стори отъ желание да разбере, да ли треската е минала. Защото бѣше забелязала, че когато му се пуши — тогазъ е по-добре.

— Да опитамъ! — отговори той, Пое цигарата, що му поднесе тя и запуши. Ала щомъ дръпна първи пжтъ, потърси му се — хвърли цигарата.

— Не ти се пуши! — запита жегната.

— Не, не . . . не отива.

— Нищо, нищо! — го тѣшеше, безнадеждно тя.

— Дай ми ржката си, Елена! — я помоли той, чувствувайки нѣкакъвъ страхъ.

Тя му хвана ржцетѣ.

— Благодаря ти, Елена, че се случи при мене. Инакъ кой знай. . .

— Никога нѣма да се отдѣля отъ тебе. . .